

Andra roten, tomt 131

Kvarteret Snusmalaren

Tionde roten 1637–57v

Kungsgatan, Korsgatan- Östra Hamnen,
norra sidan

Sjätte roten 1657h–70

2.130, 2.131 & 2.132 Kungsgatan 44

Den förste ägaren *Gudmund Arfweds(son)*, far till *rådman Arfwed Gudmundsson*, var redan död eller ur mantal. när mantalslängderna började 1637 men hans hustru *Marit Gunmunds* omtalas här åren 1637–41

Marit Gunmunds

1637, 1639–40: 2 mtl, 1638, 1641: 1 mtl *Torsten Bå(t)ssman hos Marit Gudmunds* 1638: 2 mtl

Näste ägare blev en av mågarna

saltmätaren Hans Michelsson

1652–53, 1655: 2 mtl, 1654: 1 mtl, 1656–57v *Hans Michelsson* 56, 57v (VI), 1657h: 1, 1658–62: 1½, 1663, 1665–67

Han betalade 68 rdr och i augusti 1656 3 daler i huseköpspenning för sal *Gudmund Arfweds* tomt. *Hans Michelsson* var troligen son till *Michel Jonsson* i denna tionde rote.

Hans Michelssons dotter 1668

Hans Michelssons hustru *Ingeborg Gudmundsdotter* var död före februari 1666, då överrätten behandlade *Arfwed* och *Anders Gudmundssöners* invändningar mot sin svåger saltmålares upprättade inventarium efter deras syster. De hävdade, att han hade uteslutit en stor del av sin förmögenhet: enligt *Hans Michelsson* endast en tunna mjöl och en hos honom pantsatt silverkanna. Inte heller godkände rådmannen och hans bror system *Ingeborgs* testamente i vilket hon gav sin man *Hans Michelsson* all deras avvalde och ärvda egendom och sina med *Hans Michelsson* erhållna styvbarn alla sina gångkläder. De klagande fick dock ett mycket snävt svar i rätten: 1) Rätten dömde skäligt, att *Hans Michelssons* barn i möderne erhöll 120 d smt, trots att styvmoderns bröder sökte förhindra dem från detta under hänvisning till att barnen inte hade avvittrats före faderns nya äktenskap med *Ingeborg Gudmundsdotter* och trots att *Hans Mikaelsson* vid äktenskaps ingående var skyldig *Tolle Pedersson* i *Kungälv* 150 rdr. 2) Man och hustru var mäktiga att förtyttra och förvandla allt vad de ärva och förvärva, varför *Hans Mikaelsson* inte behövde redovisa för arvet efter *Lars Andersson bryggares hustru Malin Gudmundsdotter*. 3) Den sill, som *Hans Mikaelsson* hade fångat efter hustruns död med hjälp av de pengar, som han hade lånat av *mönsterskrivaren Jon Svensson* (och som *Arfwed Gudmundsson* och hans syskon gjort anspråk på som fångad med hjälp av pengar ur oskipto bo) skulle *Hans Mikaelsson* själv få disponera. 4) De gångkläder, som *Ingeborg Gudmundsdotter* testamenterat till styvbarnen värderades endast till 41 d smt av sterbhusets behållna summa 256 d smt, varför styvdöttrarna fick behålla dem. 5) Testamentet anläggande bestods *Hans Mikaelsson* ”som lagen förmår” icke mer än var tredje penning efter sin sal hustru.- Detta har relaterats så pass noggrant för att visa vilka orimliga och snåsnåla

pretentioner släktingar kunde föränledas till av en lag, som tillerkände släkten, icke äktenskaps-partnern, arvet i ett barnlöst äktenskap.

Nästa år 1667 var Hans Mikaelsson saltmålare död. Då sökte *Måns Bomslutares son Erik Måns-son* hans tjänst.

Gården omtalas ännu 1696 i tomtöreslängden som ”Hans Michels gård”.

Rådman Erik Gunnarssons änka Ingeborg Sahlfeldt

lät den 26.4.1697 lagbjuda hus och gård, som Hans Mikaelssons döttrar *Sigrid och Ingielid Hansdöttrar* hade försålt till *stockmakare Håkan Nilsson*. Deras anförvant var *rotgjutaren Petter Böök*. (På Göteborgs landsarkiv finns en samtida utförlig antavla utvisande det genealogiska sambandet mellan rotgjutaren och Sigrid Hansdotter.) Gården sades vara belägen på Konungsgatan mellan Ingeborg Sahlfeldts egen gård i öster och stadsfiskalen Styfverts gård i väster. Ingeborg hade med naborätt klandrat försäljningen till stockmakaren genom att i rätten inlägga köpeskillingen 300 rdr. Hans Mikaelssons två döttrar ville själva behålla gården, när nu inte stockmakaren fick köpa den. Men i likhet med stockmakaren lovade Ingeborg Sahlfeldt dem att under sin livstid utan hyra få besitta nödiga husrum i en stuga och en liten kammare bak i gården. De skulle få nyttja brygghuset till skiftes, vidare använda en vedbod samt en bod åt gatan. Ingeborg Sahlfeldt fick fasta den 19.7.1697 men behöll inte gården länge utan sålde den till *byggmästare Jacob Feigel* för 450 daler. Han lagbjöd köpet den 15.9.1702. Men redan före 1710 hade gården övergått till

skomakaremäster Nils Eek

(burskap 12.2.1702, begr. 30.11.1722) och värderades sålunda 1715: tomt 200, hus 840, lösöre 150. Skomakaren, vars första hustru begravdes D 9.5.1713 anges 1717 ha hustrun *Maria Norman*, *gesällerna Sven Meijer och Olof Sundberg* och *läregossarna Lars Nilsson och Petter Ingelsson*. Nils Eek anger sig 1719 vara svärson till *visitören Anders Andersson Berg*, s 3.35.

Den 8.7.1721 begärde *hustru Elsa Svart* (begr. D 9.5.1754: änka efter *skeppare Jon Olufsson Wrangö*, s 1/2 8.33, Gamla T.) att få disponera sin måg skomakaren Nils Eeks tomt på Konungsgatan. Nils Ek hade flyttat till Karlstad utan att betala henne de 105 daler han var skyldig henne och de 316 d smt han var skyldig sin son enligt avvitringsinstrumentet. Denna hennes dotterson bodde och uppfostrades nu hos henne. Den 27.9.1721 omtalas den avbrända tomten. 1723 värderas avlidne Nils Eks hus och gård på Magasinsgatan och dess obebyggda tomt på Kungsgatan. Ännu i tomtöreslängden 1745 omtalas 2.131 som hustru Elsa Svarts ödetomt. Änkan Elsa Svart sålde den 8.7.1746 tomten för 350 d smt till *sadelmakaren mäster Christopher Dehio*. Eftersom denne lät bebygga tomten kunde han för hela 4 500 d smt den 14.11.1751 sälja hus och gård mellan före detta skepparen Ebbes änkas gård å ena och avlidne skräddaren Frantz Boureilli hus å andra sidan (uppbud 13.8.1753) till

landskamrer Hack Siöholm,

efter vilkens död den 14.5.1773 gården i bouppteckningen värderades till 5.000 daler. (Berg II:9–10, 316). Landskamrerens änka var ägare 1687. Ägare 1790 var *handelsmannen Anders Lund*, som efter branden sålde sina avbrända tomter 2.130 och 2.131 dels till *handelsman Anders Kjellman*, dels till *handlanden John Roy*, som sålde de med träbodan bebyggda tomterna till *handelsbolaget Melin & Berg* (uppbud 13.11.1809): senare byggdes här ett stenhus (Gbg hj II s 99).